

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)
29 iunie st. v.
11 iulie st. n.

Ese în fie-care duminică
Redacțiunea în
Közép-uteza nr. 395.

Nr. 26.

ANUL XXII.
1886.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei

La umbra...

La umbra tainică de fagi,
Ne-am întâlnit ades
Și ne-am avut atât de dragi
Și-astă ne-am înțeles.

Frunzișul fagilor de-atunci
S'a stins, s'a prăpădit;
Trecând a iernei tainici munci,
Și fagii-au inverdit.

Dar noi iubite, am remas,
Cu suflet vestețit,
A primăverii dulce glas.
Pe noi, nu ne-a trețit.

Acum în gândul nost pribeag,
Ades ne întâlnim,
Și ne avem atât de 'n drag
Și totuș — nu vorbim.

Lucreția Suciu.

Din viața unui călugăr.

— Novelă. —
(Incheiere.)

Într-o zi primii următoarea scrisoare dela ea: etă-o. o port și acum la mine. Asta a fost prevestitorea nefericirii noastre. O știu pe dinafară, dice:

»Iubitul meu!»

»Cu un cias înainte de a-ți scrie aceste șiruri. »s'a petrecut așa scenă între mine și bărbatul meu. »în urma cărei nu mai pot sta în casa lui. La cine »să me duc?! Tu știi bine, n'am pe nimenea, părinții »mei au murit; ce bine de ei că nu au trăit să-mi »vedă nefericirea mea!... Tu nu poți să me ții la »tine și te conjur chiar să te gândești la asta! Tu »ești tiner încă, înaintea ta un frumos viitor, și aș »comite o și mai neiertată faptă, decă te-aș lăsa. »decă aș pretinde să faci ceva pentru mine, decă în »loc de a-mi ascunde eu singură păcatul că am fost »necredincioasă bărbatului meu și ți-am primit amorul »teu, acum te-aș incurcă și pe tine din nou în păcate, »dând prilej lumii să te judece și pe tine... Nu pot »să-ți stric viitorul!... Tu mai trăiește fericit, eu »în brațele tale am fost fericită, și decă am făcut un »păcat, pot să dic că am trăit destul!...

»În apropiere este o mănăstire de călugărițe.
»Me voi retrage acolo să-mi petrec restul vieții, care
»fie lung, fie scurt, îl voi suportă rugându-me pentru
»fericirea ta și pentru ca cerul să ne ierte că am
»iubit așa de mult... Înainte de plecare, aș dori să
»te mai ved, să-ți dau ultima sărutare.

»Vino la locul obicinuit de întâlnire!
»Acolo ne vom vedé!

»A ta până la mormânt:

»Zoe.»

Cu mine se învârtă pământul după ce cetii
acesta scrisoare.

O cetii de doué, de trei ori după o altă; nu-mi
viniă să cred asta. A scris pôte aceste șiruri numai
într'un moment nenorocit, căci cum să aibă ea pu-
terea să facă asta, să se despărță de mine acum,
când sunt mai fericit?!

Me dusei să o întelnesc. Pe când sosii sub ar-
borii cari au fost martorii fericirii noastre, ea eră
deja acolo.

Căquii în brațele ei, o stringeam ca și când ar
voi cineva să mi-o răpescă, și stăturăm așa îmbrăto-
șați mult-mult, nu ne viniă nici o vorbă pe buze.
Începurăm apoi să plângem așa de amar, încât par
că ni se rupea inima. Petrile s'ar fi mișcat decă
ne-ar fi audit!

— Nu încercă a me face să-mi strămut hotă-
rirea! Însedar te-ai încercă. M'am jurat să fac așa.
și jurământul imi este tot așa de sacru, ca și cât de
mare imi este amorul pentru tine.

Așa imi dișe când într'un târziu începui a o
induplecă să nu facă ceea ce-și propusese.

— Și dici că me iubești, — i dișei, când — voești
să me părăsești, să te duci la mănăstire, să te închiși
între patru păreți, unde nu te voi mai puté vedé.
Vei fi mórță pentru mine acolo!

— Da, me voi despărți, pentru ca să nu-ți stau
în calea fericirii tale ce trebuie să o mai ai.

— Dar atunci nu știi cât de mult te iubesc, nu
știi că fără de tine nu pot nici eu să mai trăesc, me
voi omori!... Nu ai crețut nici odată în amorul
meu, decă-mi vorbești astfel!...

I propusei apoi să fugim de aci, să ne ducem
departe-departe între munți, între ómeni necunoscuți.
Că voi lucră pământul, vom culege ródele pomilor,
voi păđi turme, numai ca să o pot ținé pe ea.

— Nu pot să-ți primesc nici o jertfă. — imi
respunse.

— Dar tu ți-ai jertfit totul pentru mine.

— Aș fi fericită decă ar trebui să-mi jertfesc și

viața și să te pot lăsa fericit în brațele alteia. Pe mine m'ai fericit destul!

— Dar nu veți că profanezi amorul nostru sfânt cu aceste vorbe?

Însă erau înse toate vorbele mele. Plângând me rugă, să nu-i mai vorbesc, să nu-i mai îngreunez despărțirea, vorbindu-i astfel.

— Dar nu ne vom vedea nici odată, — i dăsei, — după ce ai intrat în mănăstire, ești pierdută pentru mine pe vecinicie!

Și la acest gând me cuprinse o așa durere, încât începui a plânge cum nu am mai plâns nici înainte de aceea nici de atunci încôce. Imi viniă să me trântesc la pământ, să-mi smulg părul de durere, să-mi bat capul de arbori, să țip, să sbier ca să li se facă și paserilor milă de mine.

Dacă așa fi vedut-o mortă, nu așa fi simțit poți așa durere ca la gândul că ea va fi îngropată de via, căci ce me mai mângăia pe mine decât ea va trăi și eu nu voi mai pute-o vedea?!

— Dar cum poți să me mai iubești încă, când nu voiești a-mi ascultă cele mai ferbinți rugăminte, când voiești a me părăsi? — o întrebai.

— Er ea-mi respune:

— Am făcut destul pentru tine. . . Am făcut chiar pré mult decât poți să ne ierte cerul și oamenii! Nu am face ore mai multe păcate, decât nu ne-am despărțit?! . . . Nu avem ore trebuință de pocăință ca să fim iertați?! Nu trebuie ore să rugăm cerul să ne dea iertarea pe care oamenii nici odată nu ne vor da-o?!

Aceste vorbe me mai liniștiră. În adevăr eră mare păcat acest amor al nostru, dar ce me mai gândiam eu acum la aceea: când omul e alunecat odată, nu-i mai vine a se opri în covârșitul lui. . . Apoi în ochii mei nu eră așa păcat amorul nostru.

— Sinceritatea și mărima amorului, — așa dăceam -- ne salvăză.

— Da, tu poți dice asta, — imi dăse ea, — pe mine înse cine m'ar crede că nu am avut nici un scop egoist când am început a te iubi? . . . Tu m'ai iubit pe mine pentru mine însămi, pe mine ori și cine me poți învinovați că am iubit în tine tinereța, de care nu trebuia să me ating: că ț-am iubit sufletul nevinoat, pe care nu trebuia să ț-l zdrobesc: că ț-am iubit fața ta senină, pe care nu trebuia să-ți aduc nori!

Și ori cât i mai vorbiu eu, ori ce vorbe frumoșe și sincere i mai dăsei pentru a o înduplecă să-și schimbe hotărârea, a abdice de acel gând ucigător pentru mine, de a se retrage la mănăstire, ea remase la hotărârea ei de mai înainte.

Pe cât de mult me iubiă, tot așa de hotărâtă eră a și suferi pentru această iubire, în ochii ei — nelegiuită, eră înaintea mea singură și cea mai adevărată iubire, pe care simțiam: decât voi perde-o, mi-am pierdut și fericirea, căci tot sufletul meu de acest amor eră legat.

Ne despărțirăm apoi. Câte lacrimi am vârsat, ce durere am simțit atunci — numai acela și-o poți închipi, cine a iubit așa de mult ca mine și a fost așa crud lovit de sorțe. . . Nu pot descrie acea durere, care m'a cuprins când pentru ultima oră o îmbrățoșai, simț înse urma acestei dureri și acum, după ani de zile.

Acă să opră tinerul călugăr, își șterse lacrimile ce-i scaldau ochii, apoi eră continuă:

»Ne-am despărțit pentru totdeauna. De atunci nu am mai vedut-o.

Ea me jură, că nu o să plâng mai mult după ea, că me voi sili a me consolă. . . Imi dăse să me gândesc la aceea, că eu nu sunt numai al meu ori al ei, ci al societății, și că așa face un păcat, un lucru nedemn de un bărbat, decât nu me voi sili a fi folo-

sitor societății, némului meu! . . . La aceea că și eu voi urmă-o, nici nu se gândia. Și nu cred să fi aflat nici până aci, că și eu m'am călugărit. Mai bine! . . . Are o inimă așa de nobilă, așa de simțitoare, ținea așa de mult la aceea, ca eu să devin om însemnat în societate, un om de valoare — încât ar muri poți decât ar audi, că și eu m'am retras de lume, că am fost așa de puțin bărbat, încât nu am putut învinge durerea pe care mi-a causat-o amorul unei slabe femei, dar care s'a aratat mai hotărâtă decât mine, căci a făcut după cum s'a jurat, er eu am călcat jurământul dat ei, am intrat aici între patru păreți reci ai mănăstirei, să-mi petrec restul vieții aci, în loc de a me luptă cu viața, să-i aștept aci sfârșitul, care cu cât ar fi mai aproape, cu atât mi-ar mai ușură suferințele. . .

Am încercat a me consolă. Eră înse peste puțină. Sunt răni pe cari nimic în lume nu le poți vindeca, pe lângă cari toate plăcerile lumii amușesc, dor liniștea vieții călugăreșci le mai poți puțin alină.

Așa durere eră și a mea.

Încercat-am în tot felul a me vindeca, recurs-am la toate acele mijloce, la cari alergă un desperat.

Însădar erau înse toate.

Și când m'am convins de asta, fără ca să mai spun cuiva de-odată am dispărut din mijlocul societății, m'am retras aci, unde sunt și astăzi.

Am făcut bine ori reu prin aceea că am venit aci, nu știu. Simțiam înse că altfel nu puteam să fac. . . A fost acel amor pasionat al nostru un păcat: se poți, dar am suferit pentru densul.

Dumnezeu ne va iertă!

Și cu astea sfârși tinerul călugăr. Își șterse apoi fruntea de sudore și ochii de lacrimi și stătea nemışcat ca și cum stă omul atunci, când este cuprins de o cumplită durere.

Domne, me gândiam în mine — într'o jumătate de noapte și ce tragedie tristă audi! . . . Aș fi gândit eu vr'odată, că și între acești păreți ai mănăstirii să fie atâtea inimi suferinde!?

Vinise aci să-mi liniștesc sufletul de obosela vieții și plec de aci cu convingerea, că pretotindinea dureri, pretotindinea suferinți. . .

Călugărul poftindu-mi noapte ușoră, se retrase în camera sa, er eu remasei singur dus pe gânduri. Stinsei mucle de luminare care mai remase și ardea făcând un fum mare și gros, — și așa îmbrăcat me culcai pe pat.

Paserile ciripiau de ziua pe când adormii.

Acum imi vini numai să me întreb: de ce eră măiestrul meu de vioră așa trist totdeauna, de ce eră fiica sa așa tăcută, de ce așa rar veselie în ochii lor. . . Nu me gândiam eu până ce stăteam între ei, că durerea, suferința îi ținea așa muți, că el poți să-și fi pierdut nevasta, er fiica sa pe tinerul pe care mult trebuie să-l fi iubit, de nu a mai putut să iubească de atunci pe altul, căci eră încă tot ne-măritată și trăia așa retrasă de lume și acum. . . Me gândiam apoi și la suferințele călugărului: așa de tiner, așa de frumos și cu spirit, și să fie zdrobit! . . .

Me întrebam apoi pe mine: Am eu drept să me plâng în contra vieții, când peste mine până acum nu a dat nici o durere mare?! . . . Acest călugăr a îndurat atâtea și totuș cu câtă liniște suportă viața!

Ce-ți face credința în Dumnezeu!

Mai stătu vr'o câteva zile pe acolo, făcându-mi-se înse dor după acel sgomot al lumii de care fugisem, părăsii mănăstirea.

De atunci nu am mai fost pe acolo. Nu mai știu nici despre călugăr nimic. Atâtea știu înse, că acum nu mi-ar mai face acea adâncă impresie, pe care mi-a făcut-o nararea lui atunci, căci câte am

mai auđit și vęđut de atunci încóci. și póte nici el nu mai simte aceea durere, de care eră cuprins atunci.

Omul se obicnușce cu tóte, așa și cu suferințele.

Ioan Russu.

Balade poporale.

— Din giurul Năsęudului. —

VII.

Horean și soru-sa.

I.

Đus pe vęrful muntelui,
Pela casa cucului,
Ce turmă de oi se vede,
Dară la oi cine șede?
La oi cū șede Horean
Cel cu struț de măgheran;
Eră la oi cine-umbłă?
La oi umbłă soru-sa.
Soru-sa din graiu grăiă,
Lui Horean așa-i đicea:
— »Uită, frate 'n valea lată.
Ce nor de plóie se gată!«
— »Dudă ești, nebuună ești.
Ori tu nu te nădăiești,
C'acela nu-i nor de plóie.
Ci vin Turcii să te iaie!«

II.

Nice vorba nu-și gatară,
Smeii 'n strungă se băgară.
Horean cu gura đicea:
— Ce căutați p'aceia?«
— Căutăm pe soru-ta!«
— Pe soru-mea nu v'oi da,
Da v'oi da miori bălăi,
Să cante vęra pe vâi,
V'oi da oi și cărlănițe,
Ce pasc vęra prin poinițe!«
— »Noi d'acele n'om luá,
Făr numai pe soru-ta.«
— »Dęcă-i, frate, 'ntratata,
Scóte-ți cuțitul din tęcă
Și-ți taie, frate-o petęcă.
Și-ți fă trānghii la găleți,
Că altu nu me mai veđi;
Du-te la un paltinaș
Și îți taie-un flueraș.
Cu flueru-i fluera,
Dor de mine te-a lăsá;
Taie bumbișorii mei.
Și-i pune la melușei,
Altu n'oi umbłă cu ei.
Când sórele-a resări.
Bumbii māndru or selipi.
Și de mine dor ț-o fi!«

Iuliu Bugnariu.

Fata popii.

— Roman in 2 tomuri. —

(Urmare.)

Rachila voiá și ea să se liniștescā. Iși făcea fel de fel de māngăieri: își đicea, că prę iute ș-a perdut speranța și credința 'n viitor, că nu este încă totul perdut și că are să fie și ea fericită. Amenințarea lui Alesandru nu-i așa mare

lucru; tatăl ei se are bine cu gendarmii și va stărui la aceia, ca ticălosul acela să nici nu se mai pótă apropiá de hotarul lor. Da, da! La ce să mai fie dară tristă!? La ce să plāngă!? Mai bine să riđă și să se veselęscā.

Indatā și incepū să suridă și să glumęscā. Imbrătoșă pe tată-seu, și-i đise să nu mai fie ingrit. căci vorbele lui i-au resfirat norul intristării și de-acum are să fie veselă.

O clipită in adevęr și părea māngăiată, dar apoi numai decăt se tulbură erăș. Simția, că indesert își face ori câtă silă, tot nu póte să devinā liniștită, totuș se deșteptă in lăuntruł ei un glas tainic, care i șopteșce nencetat amenințarea lui Alesandru. Ș-atunci i viniá să plāngă de nou, dar nu eră ertat, căci tată-seu o vedea și ea nu voiá s'o mai veđă plāngęnd. Oprela asta i făcea durerea și mai mare. De doue ori este mai adāncă suferința, când inima ț-i plinā de rane, dar nu ț-i ertat să versı nici o lacrimă!

Vędęnd că nu va mai fi in stare să se stăpā-nęscā, cugetă să ięsă puțin afară, ca 'n intunericul noptii, unde nimene n'o vede, să-și verse tótă amarăciunea, să plāngă și să tot plāngă, până ce 'n sfērșit s'a ușorā.

Dar tocmai când porni spre ușe, aceea se deschise iute și intrā o fată, spunęnd intr'un suflet:

— Au sosit óspeți!

Tocmai in timp bun!

Rachila se cutremurā, căci cum putea dęnsa acuma să primęscā niște ómeni străini, pe când nu voiá să veđă pe nimene, ba și de tată-seu i eră gróză!? Ce petrecere eră 'n stare să facā acuma, când sufletul ei erā atāt de amărıt!?

Se și grăbi a đice părintelui seu:

— Tată, primeșce-i dta și scusă-me că sūnt obositā!

— Bine-i, dragă. Póte că vor fi niște preoți; cu aceia pot să isprăvesc și fără tine.

Și-i sārutā fruntea, đicęndu-i:

— Nópte bunā!

Dar, in minuta in care dedū să ięsă, ușa se deschise de nou și intrā Despoian care o salutā:

— Bună sęra!

Apoi indatā dupā Despoian intrā și un tiner, care grăbi drept la dęnsa.

Acuma nu mai putea scāpā,

Ea făcu numai din cap, fără să đicā o vorbă.

— A! tu ești! — il intimpinā popa.

— Precum me veđi! — respunse Despoian. Totodatā ve recomānd pe prietenul meu, dr. Tulu Scipione Pipirig! Candidat de avocat.

— Ađi māne avocat, — il intrerupse acela căci eri am și cāpętat terminul pentru censurā.

Intr'aceste Despoian apropiāndu-se de părinte, i șopti aprópe de ureche:

— Pețitorul despre care ț-am scris.

Tinerul erā un băiat cam de doue-đeci și doi-trei de ani: nalt, uscăcios, negru, spęn la față și purtā pe nas niște ochilari in cadrā aurită. Se vedea că-și deduse ostenelā să se inlāțoseze de dupā modđ. Prę se vedea acęsta, tocmai de aceea nu avea o inlāțosare firęscā. Nu numai pe imbrăcāminte, dar și depe umbletluł lui se cunoșcea acęsta. Nu făcea nici o mișcare ca alți botezați, erā intocmai ca o figurā ce se trage cu sfóra.

Ținęnd in mână cilindrul și parasolul seu, se apropiā de Rachila și făcęndu-i un compliment, nu așteptā ca ea să-i intindā mână, i-o prinse el și voi s'o sārute, dar fata nu lāsā, deci numai i-o strinșe.

Apoi dedū mână și cu părintele și necupș să vorbęscā cu o rostire silită, terindu-se ca de foc a đice vr'un »gy« seu »ty« obicnuit prin părțile acelea:

— Ve cer scusele c'am îndrăznit a intra cu noptea 'n cap; nici n'as fi cutezat, dar dl Despoian m'a asigurat de bunavointa dvostre.

Rachila il privia si nu dicea nimica. Ea il si cunoscuse, ca ce fel de pomă este. Nici un pic de barbătie si de seriozitate. Un taie-fuga flusturat. Tocmai de-o pânza cu Despoian. Acesta sa fie barbăatul ei?! Las' ca te-oi descose eu! — incheia in urma ea.

Intr'aceste parintele ei raspunde tinerului:

— Ne pare bine c'ati vinit. Casa mea totdeauna e deschisa pentru omenii buni.

— Sciu asta de mult, — reluă dr. Pipirig. Tot de atunci ve si stimez. Durere, sunt atat de rare casele romanesce, unde te 'mpina o astfel de primire. Tinerii nostri abia au unde sa umble 'n societate.

— Ne faci o lauda de care nu suntem vrednici, — incepuse Rachila. Casa noastra e casi alte case romanesce.

— Ba nu! — grabi s'o intrerupa el. Sa me iertati, domnisoră, ca cutez a ve spune nu! Eu vorbesc din pafanic. De cand am vinit dela universitate, asta e prima casa, unde am gasit placere. De nu era dl Despoian, care a binevoit a me introduce la sine, muriam de vreme lunga. Familiile noastre sunt pre ciudate, tote astapta sa ne poclonim lor.

— Nimene nu pretinde acesta dela tinerii nostri; din potrivă, ei, dar numai cei mai putin traiti in lume, astapta ca familiile sa le faca curte.

Domnul dr. Pipirig surise cu-o placere, care par ca dicea »te-am prius.« Apoi raspunde:

— Imi pare forte bine, ca pot sa vorbesc odata despre tema acesta cu o dama culta!

Rachila il intrerupse batjocoritor:

— Care va sa dica, dta pan' acuma ai vorbit tot cu dame neculte!

(Se vede.)

In loc de respuns, densul i arata un scaun sa sedita si fara sa astepte deca ea va primi, el se puse p'un alt scaun si scofandu-si tabachera incepuse sa-si faca o tigareta.

Rachila nu sedu: ea privia, cum tinerul acesta, care vine sa vorbeasca de cultura, n'are nici cele dintoiu cunoastinte ale buneii cuviinte. De cand a intrat si d'atunci, tota purtarea lui este un sir de necuviinte. Si totus el face critica societatii romane!

Dr. Pipirig inse nu baga de sema acesta. El urma a sedea, pe cand ea stetea 'n picioare: isi facea tigareta, o aprinse si incepuse a fuma. Abia la al cincelea fum i plezni prin minte s'o intrebe:

— Este certat, domnisoră?

— Nici odata n'am oprit nimenuia libertatea ce e!

Intr'aceste Despoian chema pe popa in alta odaie si tinerii ramasera singuri.

Atunci el isi aduse aminte, ca densul este petitor. Incepuse dar sa vorbeasca, spre a se face placut. Si ca sa-si atingă scopul, el credea ca va fi mai bine deca va vorbi despre sine.

— Sa me ertati c'am vinit imbracat numai asa de drum! De alta data me voi corege. Tocmai in septemana asta mi-a adus acasa eroitorul un rend nou de buine. Am vro dece renduri. Cravate am dora si o sută, de tot soiul si de tota colorea. Tocmai acuma mi-am comandat niste ciorapi. Cunosteti dvostre ciorapii de metasa cu monograme? Sunt forte frumoși. Eta si acestia!

Si dupa aceste vorbe, el isi trase pantalonii, ca sa se pota vede ciorapii.

Rachila necasita ce era, audind ce vorbește ce vedend ce face densul, incepuse a suride. Apoi dise in batjocura:

— Ce ciorapi! In adevăr sa fie de metasa! Eu

n'am mai vedut de-aceia. Trebuie ca sunt forte scumpi!

Doctorul nu intelese batjocura. El credea, ca fata spune adevărul. Cum sa si veda ea la sate ciorapi de metasa!? N'a fost la universitate, ca el!

Multamit de efectul produs, urma:

— Eram tocmai la dejun, cand mi-a sosit parrechea asta. Un prieten me indemnă sa-i trag pe picior: dar eu nu-mi intrerupsei dejunul. O cescă de thea me 'ntereseza mai mult. Eu dejunez totdeauna thea.

— Ah! thea! — se mira Rachila.

— Dar prietenul nu mi-a dat pace. A scos cu sila cescă din mana mea. Atunci m'a suparat, caci thea s'a versat sa-a udat padimentul tras cu lac. Odaile mele tote sunt cu lac.

— Nu mai dice! Cu lac?

— Dar mobilele! Sa mi-le vedi!

— Ce fel! Ai si mobile.

— Numai p'un scaun-scranciob am dat douedeci si patru de florini!

— Douedeci si patru! — dise ea cu mirare tot mai mare.

— Te miri! Dar inca sa fi vedut ce-am vedut eu cand studiam la universitate! Alta lume, alte obiceiuri! E greu sa te uiti si sa te deprinzi cu cele de- aici. Acolo civilizatie, aici . . .

— Intunerie mare. . . Tocmai de aceea se astapta ca dvostre sa fiti p' aici propoveditorii civilizatiei in societate.

— Se astapta! Dar cum sa intri in familiile noastre?

— Pe use. Pe usa modestiei. Am audit de multe ori pe bebrani, spunend, ca nimic nu se potrivește asa tinerimei ca modestia si ca nimica nu o strica asa ca lipsa acesteia. Trebuie sa recunoscem, ca in adevăr este asa. Modestia este pasaportul cel mai bun, care ne da dreptul sa putem intra in lume: lipsa ei ne inchide calea pretotindene, ba si de acolo trebuie sa esim unde dora am intrat, caci astfel toti ne uresc si ne parasese.

(Va urma.)

Iosif Vulcan.

Disciplinarea inimei.

De Karl Stugau.

(Urmare si fine.)

Acasta este un fel de artă, care se pote inveta si pe care erudita madame de Staël a avut in vedere cand a esprimat sentinta de mai sus: »Il faut de l'adresse vis-à-vis de soi même pour ne pas trop souffrir.«

In cele urmatoare vom aduce, spre clarificarea teoriei acesteia, cateva exemple din experienta.

Afecte apasatoare, precum: intristarea, grija, mahnire, frica sunt stari de suferinta duple, caci pe deoparte, prin durerea ce ne causeza, ne misoreza bucuria de existinta, pe de alta parte suntem avasati a ne purta pasiv, va sa dica: nu cercam a rezista influintei simtemintelor noastre dureroase.

De orece inse, in acelaș timp, nu putem sa fim de-odata activi si pasivi, trebuie ca indata ce am intrat in o stare activa, sa inceteze starea pasiva sau a suferintei. De aci rezultă cea dintoiu si mai insemnata maxima, intru stapanirea afectelor coplesitoare: Nu-ti pleca capul inaintea suferintei, ci fi resolut si da pept cu densa. Caci, precum bine observă Shakespeare, suferinta cu atat apasa mai greu, cu cat suntem mai debili intru suportarea ei. Cuvintele lui Götthe, cari urmeza, consuna intru tote cu acesta:

DARUL MĂTURĂTORULUI DE STRADĂ.

»Feiger Gedanken,
Bängliches Schwanken,
Weibliches Zagen,
Aengstliches Klagen,
Wendet kein Elend,
Macht dich nicht frei.

Allen Gewalten
Zum Trotz sich erhalten,
Nimmer sich beugen,
Kräftig sich zeigen,
Rufet die Arme
Der Götter herbei.»

Cine în viață, aflându-se în niște poziții critice, prin o deciziune firmă, a căutat a se subtrage dela grigi, cari nu fac alta decât enervază pe acela, care a devenit selavul lor, se va fi convins cât de iute dispăre negura melancoliei, pentru a face loc unei vieți și speranțe noue.

Grigia și intristarea pasivă sînt pră adese izvorul trândăviei și a slăbiciunii. Pentru un om rațional și conșciu de demnitatea sa personală, nu pôte să fie, nici cînd o grige pasivă, ci totdeauna activă. Intrebarea pentru un atare om nu va fi: »Cum voi pută suferi reul?» ci »Cum îl voi pută depărtă.» Acî are valoare proverbul: »Ajută-ți însuț, cã și Dăeu îți va ajuta.»

Ce să facem înse, în casuri, cînd puterea noastră nu va fi suficientă spre paralizarea unui reu temut? d. e. cînd vedem, cã o ființă, noue iubită, zace de un morb incurabil? Intr'adevăr, mare nefericire acăsta, față de care alt consiliu nu șeu să dau, decăt pe care îl dă Jean Paul cînd dăce: »Dacă nu afli mîngăere în apropiere, caut'o în regiunile mai înalte. Paradisea se refugiază contra furtunei, care i amenință penele în înalțime, unde acăsta a încetat.»

În tôte celelalte casuri unde mințea și puterea omenescă pot să ajute, nu trebuie să ne lăsăm tărăți în brațele desperării. Căt de neașteptat nu se schimbă împregiurările! Fortuna e o deită capricioasă: astăzi ne părăseșce, pentru a ne suride mîne. E înse lucru constatat, cã mai adese suride celui curăgios și enervat decăt celui laș și neputincios.

Nu pețele dispuse spre poesie, își inchiupesce reiele cînd amenință, de comun, nu așa după cum le prevede via lor fantastică, de ôrece astfel de ômeni părăsesc via mai mult. Acăsta este o scădere duplă, cã de o parte, atari indiviți, se consumă în o frică netemeinică, perđendu-și ușor presința, de ôrece puterea lor se-o inchiupesce pră puțină, pentru a pută suferi reul mai mult; de altă parte înse, voind a se apăra, acțiunea lor nu e îndreptată contra reului, cã de o parte, ei contra celui inchiupuit, și adese fără nici un rezultat. Cine deci șce din esperință, cã este supus unui astfel de esces de fantasie, acela în totdeauna, cînd se vede față în față cu reul să-și dăcã: »Erăș esagerezi, lucrul nu este așa periculos, după cum ți-l înfățișă. Nu-ți perde presința și judecã cu sânge rece!» Acăsta îndreptare n'o pot îndestul recomandă spiritelor înzestrate cu o putere pră viuă imaginară.

Jean Paul idealisază aplicarea noastră de-a prevedă aversitățile înmărite, într'un mod fôrte potrivit cînd dăce: »Suferințele sînt ca norii furtunoși: în depărtare se vęd negri, ér d'asupra noastră abia cenuși.

Căt de ridicule și nebasate sînt temerile noastre, de relele din viitor, se vede și din împregiurarea, cã multe, după cum fiecare din voi șce, cîci nu se întemplă: séu și decă se implinesc, într'un mod cu mult mai nevinovat, de cum am prevedut. Decă deci reul temut ne-a încungiurat, atunci frica noastră a fost zădarnică. În casul cînd reul nu ne-a cruțat, a decurs înse într'un mod mai lin, atunci ne-am spă-

riat cel puțin pră mult; se întemplă ca reul prevedut să se realizeze întocmai, atunci să ne adueem aminte de ceea ce dăce celebrul Schiller:

Zeit ist's die Unfälle zu beweinen
Wenn Sie nahen und wirklich erscheinen.

Grigia și frica de viitor are și desavantagiul, cã ne consumă puterea și curagiul, înainte de a ne li ajuns reul. Care om rațional înse, avënd a suí un munte, își va cheltui puterile sale, prin fugă la pôlele lui?

Ôre nu tot în înțelesul acăsta e și sentința s. Sc. cînd dăce: »Nu grigi de dăua de mîne, cãci fiecare își are necesurile ei!«

Mai departe de cãte ori nu obvine, ca eventualitățile la cari n'am cugetat, să deie o direcțiune favorabilă afacerilor noastre, și cã prin urmare frica și temerea de aversitățile și relele ce ne amenință deodată se resolvă în partea lor bună. De aceea lucrăm înțelepșce cînd la ori ce nenorocire ce ni se întemplă séu amenință, cugetăm la sentința: »Cine șce de ce e bună și acăsta?!«

În general dăis ômenii își prețuesce facultatea de a resistă loviturilor sortii, pră puțin. Ce e drept, sînt probleme grele și nefericiri de tot felul, în viața unui muritor, la cari nu putem cugetă fără a ne înfioră; se întemplă, cã să nu fim cruțati de atari rele, atunci adese aflăm mijloce momentane de resistință, cari însădar le-am fi căutat în o viață monotônă și neconturbată de lovituri esterne. Calități spirituale și de caracter, ba nu arare-ori talente eststraordinare, cari ar fi remas îngrogate pentru vecinicie, de nu cumva împregiurări esterne ni-ar fi făcut posibilă aprețiare a lor. Biografia multor bărbați renumiți ne arată, cã numai lupta cu loviturile sortii le-a descoperit, pentru ce natura i-a destinat. În acest înțeles are sentința, necesitatea e mama artelor, o însemnătate cu mult mai mare decăt i-se atribue. Acest adevăr încă contribuie fôrte mult la alinarea durerilor noastre în dăile negre.

Acolo unde natura suferinței nu concede ajutorul propriu, ci trebuie să ne plecăm orbeșce înainte ei, nu ne remâne decăt mîngăerea, cã timpul, medicul tuturor ranelor, va alina și durerea noastră. Pe acăia, cari nemilôsa môrte i-a smuls din mijlocul nostru nu-i mai putem inviă; durerea noastră înse în decursul timpului devine suportabilă, așa încât în fine nu ne mai remâne despre densii decăt o tristă suvenir. Ne dóre cînd cugetăm la cei ce ne-a tradat, înșelat și aruncat în nefericire, totuș timpul vindecă și acăsta durere. Capacitatea noastră de acomodare, spirituală și corporală, este fôrte estinsă. Captivul se dedă, încetul cu încetul, cu păreții umedi a carcerului seu, își face prieteni șorecii și painginii. Ce e mai mult și cu venin se pôte omul obișnuí, după cum ne adeverese consumătorii de arsenic din Stiria. Ômeni mai căduți dela putere, adese allă mîngăere sufletescă în o viață privată liniștită, care le lipsiă cu totul, acolo unde mai înainte se aflau Speculantul îndrăzneț, pe care desele schimbări a bursei séu alte catastrofe l'au ruinat materialminte, se convinge cã pôte trăi și cu mai puțin, presupunënd cã conșciința și onôrea au remas intacte. Acăsta din urmă este de mare însemnătate, cãci cine cu Francisc I, regele Franciei, după lupta dela Pavia, pôte dăce: »Tout est perdu hors l'honneur!« acela și în nefericire pôte purtă capul sus. De ceea ce avem să ne ferim cu deosebire în durerile nostre spirituale, este, cã să nu cercăm tótă ocașiunea a ne reimproșpeta în memorie durerile, séu chiar a le nutri, după cum fac unele naturele slabe. Mai periculos decăt acăsta este și acăia pietate esagerată, consacrată durerii și jalei noastre,

prin care căutăm a ne subtrage dela tot ce-ar pute să ne distragă și să ne facă să uităm p'un moment durerile noastre. Acești oameni pre conșciențioși totdeauna să cugete, că legea morală nu prescrie nimic ce e contra naturii. Intocmirea naturii ca puterea noastră de-a suferi să nu trecă peste marginile cunoscute este pre înțeleptă. Când durerea și-a ajuns hotarul, atunci cu încetul începe a scăde. Și e bine așa! Căci fiind altcum câte lovituri ale sorții, nu le-am pute suportă. Acesta inse nu pôte servi de scuză acelor lași egoiști, cari abiă închid ochii celor iubiti ai lor, și-și și caută distrageri prin călătorii, scâlđi și alte locuri. Acesta ipocrisie și lipsă de iubire adevărată nici nu folosește măcar, căci durerea voește să-și aibă tributul și cine il denegă la timpul potrivit, față de acela își resbună mai târđiu.

Observarea lui Larochefoucauld e foarte potrivită, când dice că, deși cercăm prin diferite preteste a ascunde adevăratele cauze a întristărilor și ingrigirilor noastre, totuș acelea sînt, pre adese, a se căută in interesul și vanitatea noastră, și că noi simțim suferințele noastre, in raport proporțional cu egoismul nostru.

De însemnătate eminentă sînt aci temerile de bărfelele oamenilor. Câți n'ar abdice de cutari oficii, cari sînt impreunate cu grigi și osteneți, decă ochii lumii n'ar fi întiți : supra lor. Mulți pe cari impregiurările critice i-a ruinat, ar absta dela lucș și s'ar constringe la o viață mai modestă, inse ce vor dice ceialalti cetățeni decă vor vedé, că ș-a vëndut trăsura, a abdis la o parte din servitori, a sistat călătoriile obișnuite la scâlđi; mai bine grămădește datorii peste datorii și cu dênsele își inmulțește grigile și necăsurile.

Câți pictori, sculptori și autori nu s'ar mângăia, cu observările reutăcioșe ce li se fac operei lor: ce inse vor dice oamenii, când vor ceti in diare acea aspră critică?

Cei mai mulți ved absurditatea ce comit, când pe lângă vătămarea onorei lor mai trebuie să suferé, pôte și mörte; séu să ne vedem a fi espuși de-a comite crimă față de acela pe care l'am vătëmat; inse ce va dice lumea decă noi denegăm séu nu cerem satisfacțiune sângerösă?

Cu casuri de aceste, cari invederat ne arată, că nu suferim atât sub presiunea relelor concrete, cât mai mult de frica opiniunii publice, am pute continua; inse și aceste vor fi de ajuns pentru a ne arată câte perplesități, grigi, ba adese, miserie și rușine nu s'ar incungiură, decă ne-am nizui a cultivă acea independință de cugetare, care fär de frică merge pe calea naturală, fär a se ingrigi, că ce vor cugeta séu dice oamenii.

Mai atragem atențiunea încă asupra unui mijloc pe consolare, care este idea: că tôte sînt trecătore. Reul temut va vini și va trece peste noi cași multe altele pe cari le-am invins. Idea acesta ne prepară o mare liniște, și aci este unde facultatea de a ne presentă viitorul ne micșoréză, in loc să inmulțescă grigile.

Se întemplă in fine, cu deosebire in etatea mai inaintată, că calamitățile din viitor să ni le represintăm in colorile cele mai negre: nu dör, că fantasia noastră ni le-ar infățișă astfel, nici de frica servilă a oamenilor, și mai mult din o causă fizică. Fluctuațiunile procesului vital aduc cu sine, că acum să fim bine dispuși, viali și plini de speranță, acum posomoriti, triști și descuragiați, după cum evenimentele lumii esterne, cari se referesc la binele séu durerea noastră, ne află in starea optimistă a unui sanguinic séu in cea pesimistă a unui melancolic. Acest flux și reflux al spiritului nostru, il numim »dispoziție,«

»umor.« Șe întemplă ca să fim loviți de un eveniment neplăcut, in timpul, când sîntem bine dispuși, atunci depresiunea noastră este neînsemnată: cade inse in timpul când sîntem indispuși, atunci este duplu așa de mare, esagerăm reul, ne perdem judecata și voim a desperă. Cine n'are esperință de atari fenomene a vieții spirituale, este supus numai tristelor urmări a acestei fatale complicațiuni.

Câte sinucideri nu s'ar fi întemplat, decă cauza ce li-au produs ar fi intervenit câteva zile mai înainte, séu mai târđiu.

Cine dar voește a-și însuși arta recomandată de madame de Staël, acela să se deprindă, in momente de rea dispoziție, a resonă cu sânge rece.

Cât de aforistice și neindestulitöre sînt observările de mai sus, totuș vor oferi cutărui séu cutărui lector un modest inceput la o mai departe cugetare asupra cuvintelor madamei de Staël: »Il faut de l'adresse vis-à-vis de soi même pour ne pas trop souffrir,« spre a trage folos practic din dênsele.

Ore pentru cine nu va fi de interes acest obiect?

G. Candrea.

Doine din popor.

— Din giurul Călății-mari in Ardeal. —

I.

Dragă-mi-i lelița naltă.
Și la mers cam legănată.
Dragă-mi-i lelița 'n joc.
Când se légănă cu foc;
Unde-și pune piciorul,
Te aprinde mohorul;
Unde-aruncă-un ochisor.
Arde flacără de dor.

II.

Frunză verde ba' o bruma.
Tot atăta-mi e d'acuma.
Fie-mi bine, fie-mi reu.
Eu trag in sorocul meu.
Trag in reu ca altu 'n bine.
Las să trag că n'am pe nime;
De-aș avé pe órc-cinc,
M'aș lăsă din reu la bine.
Aș băgă mâna prin foc.
Și m'aș scóte la noroc;
Aș băgă mâna prin jar.
Și m'aș scóte din amar.

III.

In pământul nearat.
Flori frumoșe-am sémënat,
Sémënat-am ierbă mare.
Și tot vedé că nu resare.
Sémënat-am trandafir.
Și nu s'a prins nici un fir.
Sémënat-am busuioc.
Și n'a resărit de loc.

IV.

Măi bădiță d'ingă vale.
Nu pune pën' așa mare.
Ci-o pune mai la măsură,
Precum ai stoguri la șură.
Ș-o pune mai rotundată,
Precum ai boi in poiată! *)

Iosif F. Moldovan.

* Grajd.

Societatea pentru fond de teatru român

va ține adunarea sa generală de estimp in *Somcuta-mare* la 11 și 12 august st. n. cu următoarea

programă:

I.

In 11 august 1886.

1. Președintele va deschide adunarea generală la 10 ore înainte de medăși.
2. Se aleg doi notari pentru ședințele adunării.
3. Secretarul societății va ceti raportul comitetului societății asupra lucrării sale, începută dela adunarea generală din urmă.
4. Se alege o comisiune de 5 membri pentru propuneri, și raportul comitetului i se predă spre examinare.
5. Cassarul societății va ceti raportul despre starea cassei, cu sporiul dela ultima adunare încoco și peste tot despre averea ei.
6. Se va alege o comisiune de 5 membri pentru esaminarea raportului cassarului.
7. Se va alege o comisiune de 5 membri, cari in înțelesul §-lui 4 din statutele societății, vor câștigă membri fondatori, ordinari și ajutători pentru societate.
8. Se vor ceti discursuri corespunzătoare scopului societății seu de altă materie literară, ce sânt de a se insinua vice-președintelui Iosif Vulcan înainte de adunare.
9. Președintele inchide ședința.

II.

In 12 august 1886.

1. Președintele deschide ședința, și protocolul ședinței de eri se va ceti și autentică.
 2. Raportul comisiunii pentru câștigarea membrilor noi.
 3. Raportul comisiunii asupra socoților cassarului.
 4. Raportul comisiunii asupra raportului comitetului societății și insinuarea altor propuneri in interesul fondului.
 5. Se va decide locul și ziua adunării generale pentru anul 1887.
 6. Se va alege o comisiune de trei membri pentru autenticarea protocolului din ședința a doua.
 7. Președintele va inchide adunarea.
- Din ședința comitetului societății tinută in Buda-
pesta in 18 iunie 1886.

Dr. At. Marienescu,
secretar.

Iosif Hosszu,
președinte.

Moda.

— *Viena.*

Varietatea in modă, care mai de mult dedea juniului german, frances și engles o fisionomie deosebită, este deja introdusă și 'n Viena ca și 'n Paris. Societatea părăsește orașul abia târziu vëra. Puțini s'au dus încă la țëră, teatrele încă ofer piese interesante, încă unduleză viața socială și publică in unde sgomotose, încă orașul e tabloul vesel al petrecerii și distragerii. Ceea ce moda are in eleganță, gust și in bogăția toaletelor, se vede pe strade, in grădini și

pe promeoad; acësta umple de viață espozițiunile și tribunele turfului, se presintëză la balurile de juniu, cari după moda englesă vin și la noi la ordinea zilei.

Aceste baluri se numesc baluri de rose și genții veseli le vor conduce și colo târziu vëra. Fôrte in modă sânt la Paris aceste baluri. Cronicile parisiane spun, că cu tinerimea modernă de acuma nici dervișii jucători nu se pot mësura. Nimica nu o pôte conțeni, nimica osteni, ea jôcă ziua nôpțea, fără de-a cere grație. Indată-ce a trecut prima maiu și prima juniu, urmëză seratele tinerimii, unde domni jôcă in sacco, ër damele in toaletă de promenadă și pëlărie. O mulțime de bucurii ofere atunci colilionul și cu atari amintiri varii de cotilion se decoreză apoi chilile damelor tinere, așă cu figuri bizare din buchete uscate și panglice varii, atrape originale și bombone și câte și mai câte obiecte drăgălașe.

Toaletele la aceste baluri de juniu și juliu, după cum s'a đis mai sus, sânt numai costumele de promenadă. Se jôcă in etamine și foulard, se jôcă in dantele și batist, se jôcă cu pëlăria pe cap.

Juniul și juliul sânt lunile tradiționale ale călătorilor de nuntă și a espozițiilor; nu inse a acelor espozițiuni pe cari le cercetëză noii căsătoriți prin diferite orașe, ci acele a espozițiilor de truso. Nici un timp nu e mai plăcut pentru o păreche tineră fericită, decât aceste zile frumoșe, când vëra jună își când primele umbre a frunzei sale peste cale și când totul mirôsă de flori, in floreșce și ride. In nici un timp nu pôte fi moda așă necesară unei dame ca acuma și totuș nici odată nu se arată așă indiferentă față de dënsa ca acuma. De cumva nu am allă câte ceva din espozițiunea acelor toalete, de care e in-insoțită in acel paradis al lunei de miere, de sigur nu am șei cum s'a imbrăcat eri, cum astăzi și cum va fi mâne. Când i se pachetau culerile, ër ea in vis. Ca și intr'un vis merge pôte și astăzi in zilele aceste frumoșe și nu cumva voim să șcim ceva despre acele toalete, asta ne pôte spune numai modistul seu cameriera, care pachetase tôte pentru acëstă fugă veselă a tinerei dame.

In general in călătoria de nuntă nu se iau de tot pré multe toalete. Nici odată nu e o muiere mai gata de-a renunța la efecte și triumfe ca in acest timp, in care totul i stă încă in doi ochi și in doue brațe. Nici odată nu revine un timp ca acesta și nici odată nu se plâng soții mai puțin de incomodările ce causëză pachetarea ca acuma; nici un timp nu este in care tinera soție să se gătëscă atăta inaintea oglinzii, neavënd alt ceva in cuget decât a plăcë numai unuia și numai lui singur. Cu ce plăcere se afundă iubitul in secretele dantelelor și a panglicelor și cât de bine i șede la față espresiunea durerii, când i inșiră amabilei soții despre toaletele princesei X seu Y, despre luxul cutarei dame și cum ar fi dorit să aibă și ea așă ceva. Nu e nici o ne-bunie in lume, la care să nu ieie parte noii căsătoriți când călătorese.

Inse unde remân toaletele? Să registrăm numai pe cele cari le ia tinera soție cu dënsa! Primo loco e toaleta de negligé. Intimitatea naturei sale, meditare și visarea, șlepul cel lung tērëitor, mașnele cele imboțite, stofa cea môle și fină, se despărțesc numai cu greu de frumoșă Circe, ce șede cugetând și visând pe un otoman. Chiar și acolo unde un atare negligé perde din pasivitatea sa meditătoare și trece mai mult in cochetare, in picanterie seu in fantatie, poșede totuș acel abandon visător care e prima cerință a unei toalete par excellence. Se face un lux fôrte mare cu atari negligé. Se dau sume enorme pentru dantele de Valencia și Bruge, se fabrică și combină nuanțele cele mai frumoșe pentru aceste, de öre-

pe terasă seu balcon, unde ne aşteptă mēsa cu cafea cu tēte-à-tēte de vieux Sevre, trebuieşce la acest negligé şi o umbrelă. aşă se trag peste un fason mare de bambus câteva volanturi scumpe şi astfel sub cupuşala cea roşie seu albastrie de mētasă stau in umbră doue capuri vesele.

Mai simplă şi mai practică e toaleta de matiné. Acēsta constă din o rochie bogată şi din o talie deschisă à lă Zuave şi se găteşce din stofe uşore. aşă sūrah, persan, crepe şi fulard. Ca decoraţiune servese dantele şi brodării. Toaleta cea mai nouă de matiné, ce a adus-o in modă renumitul Worth, e gătită din faile verde şi dantele spaniole, creme şi decorată cu panglice rosa deschise. Talia are ca ornament un jabot de dantele de malines şi panglice. Fōrte se pōrtă şi costumele de etamine in colōrea roşie deschisă cu bordire cevaş mai deschise şi decorate cu pompone de mētasă. Asemene e fōrte modernă şi stofa Sadames, un fabricat fin de mētasă cu desine de flori mari şi arabescuri egiptene. Toaletele gătite din atare stofă sūnt cu deosebire cele de călătorie.

In general inse in călătorie se pōrtă costume din stofe englezeşci, netede seu quadrolate, biţose seu cu laţuri mici şi mai tare cele in colōrea sură deschisă. Modelele cele mai noue sūnt fōrte simple, rochia e netedă şi in cazul când stofa nu are bordiră, atunci se decorază cu verste late de catifea seu stofă de nope biţosă. De cumva esistă şi tunică, atunci acēsta se lucrăză fōrte scurtă şi in dērēpt se termină in plisse late seu e trusată puţin. Talia de comun e un jachet cu vestă; acēsta din urmă e seu netedă seu arangiată in plisse dese, la unele modele şi brodată. Jachetul se include până in sus seu într'o parte. Pělăriile pentru călătorit sūnt suse din loden ori postav şi decorate cu flori şi stofe biţose.

Pentru toalete de pescărit se recomandă sicillian broche şi catifea verđie. Din prima stofă se găteşce rochia şi draperia, ér din ultima o talie adevērat drăgălaşce cu o vestă de mētasă in colōrea năşipului. La acest costum, o pělărie după fasonul Pōstillon şi o damă frumōsă pōte fi sigură de efect mare şedēnd cochet cu unghiţa in mână pe ţermurul unui riu seu lac.

Fōrte frumōse sūnt şi toaletele de preumblat cu luntrea seu barca. Un atare costum se găteşce din satin verde ca muschiul şi se decorăză cu galone (verste) late de catifea deschisă şi brodate. Talia constă din tūll, cerū şi satin, mănecile sūnt întregi din tūll, ér pělăria ce armoniēză cu acēsta toaletă elegantă, e gătită din dantele in colōrea fildişului şi decorată cu pene verđii. Pentru parcuri şi preumblare in grădină e modern cashmir cerū cu garnitură de catifea seu persan, crēpe terracota şi peluche fin. La acēsta stofă pělăria nēgră de dantele seu fason amazone cu tufuri de pene şi panglice gâlbēie antice.

A descrie mulţimea cea mare de toalete elegante ce se vēd in atelierile de modă, acuma e imposibil: colorile, nuanţele cele mai varii şi bizare se pot observă şi nu trece o đi in care să nu vie la aparinţă ceva nou şi estaordinar cu privire la gătirea şi arangiarea toaletelor. La fiecare ocaşiune altă toaletă, la ţeră una simplă, pe munţi una practică, la băi una elegantă şi cu chic, aştădi una, mână alta; abiă a trecut o đi un concert şi dama modernă şi-şi pune întrebarea: »ce voi imbrăcă mână?»

Inse la ce atâtea eugete, modistul e espert şi dama se linişteşce şi se increde in arta lui. Pentru timp urit se recomandă mantile de plōie de cauciuc şi pělării érăş din asemene stofă. Primele sūnt in colōrea sură seu brună si îndērēpt sūnt arangiate in plisse bogate; p... iple peste tot şi decorate cu agrafe

Fondul batistelor celor mai noue e intunecat, ér marginea e deschisă; aşă bordo cu rosa, violet şi albastru, creme şi galbēn. Monogramele se brodează mare şi in colorii varii; de cumva sūnt flori, atunci aceste sūnt lucrute fin şi peste tot se aleg mustre mici.

Valeria.

Serată musicală in Cernăuţi.

— La 4 iulie. —

In 4 iulie a. e. se ţinū serata musicală a societăţii filarmonice române »Armonia« in grădina otelului Weiss, cu concursul muziceii întregi a regimentului c. r. de infant. nr. 41 br. Vecsey. Dirigentul artistic al seratei fusese dl Em. A. Weitsecker, ér al muziceii militare dl Victor CosteleŃchi. Programa seratei eră fōrte variă şi bine alēsă. In fruntea programei aflăm pusă devisa: »Uniţi să fim in cāntece, uniţi in Dumneđeu.«

Programa a fost împărţită in 5 părţi, ce erau când a corului vocal, când a muziceii militare. Următōrele piese fuseră esecutate de grupurile imbinate musicale după programă. »Marş de intrare« din opera Tannhäuser de R. Wagner: »Notă artistică« polca française de Ed. Strauss: »Overtura« din Oberon de C. N. Weber, tōte piese esecutate cu o precisiune minunată de cătră muzica întregă militară a regimentului bucovinean român. Corul vocal al societăţii esecută fōrte bine şi cu desteritate sub dirigerea dlui Em. A. Weitsecker piesele: »Marşul cāntăreţilor« cor de decedatul componist român bucovinean C. Porumbescu; »Insēdar« un cāntec vecliu naţional, arangiat de directorul societăţii filarmonice germane cernăuţene dl A. Hrimaly; »Arde« cor de un necunoscut, ce-i indeditat in programă cu »N.« apoi »Doină doiniţă« cor cu soli de dl I. Vorobchievici; »Hora Dobrogei« cor premiat, de dl I. Vorobchievici; »Lăcrimiōrele« cor cu quartet solo de cav. T. de Flondor şi »Marşul armatei« cor de dl Georgescu. Musica militară esecută piesele: »Hora« dlui componist bucovinean român cav. Constantin de Buckenthal; »Potpourri« din operetta »Baronul Ńiganilor« de J. Strauss; »Junimea« polca vite, de O. de Wanisek; »Resunete din patrie« vals, de dl cav. C. de Buckenthal; »Universum« potpourri, de Burinky; »Valurile Dunării« vals, de Ioanovici şi »Overtura« din opera »Femeile vesele din Windsor« de Nicolai.

Cum vedem, in astă serată musicală se esecutară mai ales compositiile componiştilor bucovineni, ca a meritosului şi mult zelosului componist Constantin cavalier de Buckenthal, Teodor cavalier de Flondor, I. C. Porumbescu, A. Hrimaly, O. de Wanisek şi I. Vorobchievici, o cunună intru adevēr fōrte frumōsă, dedicată artei. Ţera pōte fi mândră de ei. Mult furc aplaudate diintre cāntecele esecutate de corul vocal »Insēdar« compositiia dlui A. Hrimaly; »Lăcrimiōrele« dlui Flondor şi compositiia modestului bucovinean N. »Arde« avură succese, de şi nu ca compositiia clasică a dlui A. Hrimaly »Insēdar« ea fu fōrte bine primită de cătră public. Un public fōrte ales se primblă in grădină, delectându-se la ariele cantecelor.

Multe familii aristocrate române cuia şi tineri aristocraţi represintau boeria bucovinēnă. Asemene multe familii ale amploetilor şi profesorilor români au fost de faţă: domnul consilier de tribunal Cornel Cosovici cu amabila sa soţie Aglaia, dl secretar Ouisim Ţiurean cu soţia sa Virginia, dna Mesieder, dl profesor Ion Bumbac cu dna sa soţie, prof. Halip cu soţia sa, dra Stefanelli, Cantemir etc. Cine-i in stare a enumeră tōte dōmnele, ce se petreceau in imbulzēla cea mare şin grădină, unde şi un public străin fōrte mare eră.

Dionisiu O. Olinescu.

Darul măturătorului de stradă.

— Veți ilustrațiunea de pe pagina 309. —

In curând vor fi patru-deci de ani, de când bătrânul supraveghează măturarea stradelor. Plata lui e mică, abia poate trăi; dar se găsesc oameni buni, cari își aduc aminte și de el și-i dau din când în când câte o remășiță de mâncare.

O lefiță deosebit i avea grige. Bătrânul nu uită asta și când află, că ea are diua onomastică, își îmbracă tot ce avea mai frumos și-i oferă din partea sa un buchet.

I. H.

Literatură și arte.

Di George Sion a tradus în versuri comedia într'un act a lui Theodore de Banville »Socrate și femeia sa.« Subiectul acestei bluete este reutatea femeii lui Socrate, cea mai înfricoșată din câte se vede sub cerul senin al Atenei. Traducțiunea dlui Sion a și apărut și, scrie dl Gion în »Românul,« e fidelă, respectă limba și gramatica română; versul nu ni se înfățișează cu inversiuni violente, nici cu cionturi nesăbuite. Etă, drept esemplu, șirele din sfârșit:

Ori-ce reu dela femeie 'n astă lume a vinit,
Dela ea înșelăciunea, luxul cel nesocotit,
Nebunia și minciuna, crima și ori-ce durere
Și chiar cupele de aur ce ofer vinuri cu fiere.

Socrate.

Dacă-așă le-au făcut zeii trebuie să le-adorăm.
Căci ori-cum, sunt tot mai bune de cum noi le judecăm.

Piesa acesta se va juca la Teatrul Național din București în stagiunea viitoare.

A apărut la Arad, în tipografia diecesană, o broșură care conține istoricul festivității arangiate în sera de 20 aprilie a. c. în onoarea sinodului, de corpul profesoral dela institutul pedagogic-teologic. După istoria scurtă a seminarului, urmăz disertațiunile ce tite și poesile declamate cu cea ocaziune: Cuvânt de deschidere, din partea directorului Iosif Goldiș. Științele teologice, disertațiune de Ioan Trailescu, prof. teol. Toporul și pădurea de Grigoriu Alesandrescu, declamată de I. Clombeș, preparand e. II. Cugetări despre educațiune, disertațiune de dr. Petru Pipos, prof. prep. Creștinismul și civilizațiunea, disertațiune de V. Bodor cleric e. I. Limba și literatura română, disertațiune de I. Căcinea cleric e. II. Sila, de C. Boliac, declamată de Traian Vătan cleric e. II. Importanța oratoriei, disertațiune de C. Lazar cleric e. III. Influența științelor esacte asupra vieții, disertațiune de N. Carabaș preparand e. III. Științele naturale în report cu agricultura, disertațiune de G. Jian preparand e. III. Musica, disertațiune de V. Magdu cleric e. I. Resunet din partea deputatului sinodal Ioan P. Dessean. Prețul 40 cr.

„**Romänische Revue**“. Impregiurările familiare neprevădute ale editorului revistei »Romänische Revue,« precum și alte cause importante reclamă unele schimbări mai mari în edarea numitei foi, mutându-se și redacțiunea din Budapesta. Din această cauză fasciculul VI (junie) va apăre numai în prima jumătate a lunii viitoare, când se vor aduce la cunoștința publicului și schimbările ce au devenit necesare. Ori ce împărțesiri pentru redacțiune, precum și abonamentele și restanțele sunt a se trimite sub adresa dlui dr. Corneliu Diaconovici, Reșița (Bănat.)

Mora cu noroc de Ioan Sion a apărut sub titlul »Die Glücksmühle« în traducere germană de

Leon Schönfeld, în numărul 2156 al »Bibliotecii universale« (Reclam.) Pe cât șcim, serie »Tribuna,« acesta e prima producțiune literară română intrată în »Universal Bibliothek.«

Diar nou. La Câmpu-Lung a apărut un diar nou »Mușcelul.«

Teatru și musică.

Societatea pentru fond de teatru român va ave la Șomcuta-mare, în 11 și 12 august st. n., o adunare frumoasă. Inteligența română de acolo și din regiurime a ținut la 5 iulie n. o conferință, în care a luat deciziuni pentru ca acesta adunare să fie adevărată serbătoare culturală națională, care să susțină nimbul vechiu al acelu ținut și să inspire tuturora respectul demnității naționale. S'a satorit, ca în 10 august după mișdădi biuorul societății să fie întimpinat la marginea Chiorului în Săcălășeni, de cătră o delegațiune a comitetului de primire din Șomcuta-mare, în frunte cu dl advocat Indre. În sera aceea la 8 ore se va ținé în Șomcuta o petrecere de cunoșcință. În 11 august, după deschiderea adunării, în sala mare a fostei căsi districtuale, părintele protopop gr. cat. Atanasiu Cotoțiu va salută adunarea în numele chiorenilor. După adunare se va da un banchet în aceeaș sală; sera va urmă un concert, pentru care sânt rugate a luă parte și dșorele Irina Antal din Beisș, Laura Borbola din Sătmăr și Pop din Gluș, apoi o represintațiune teatrală de diletanți. În 12 august sera va fi un bal, la care va cântă banda lui Nuțu. În 13 august petrecerile se vor încheiă prin o excursiune la ruinele Chiorului. Pentru cvartire, ospetii au a se adresă la dl advocat Nicolae Nilvan, șefedinteles comitetului arangiator. »Dorind a puté salută cu ocaziunea acelei adunări, ni se scrie de acolo, căt de numeros public în sinul districtului nostru, nu vom cruță nimic, spre a ridică căt de mult prestigiul acelei adunări, pregătind onorab. public o petrecere și o distrageré căt de plăcută. Voința și zel avem; succesul material și moral depinde dela spriginierea publicului.«

Serată musicală în Sibiiu. Reuniunea română de cântări și corul seminarial din Sibiiu, au arangiat vinerea trecută o convenire socială, cu care ocaziune s'a esecutat programul următor: 1. a) Dürner J. »Vântul suflă dela ost...« b) Marschner H. »Serenadă,« corul seminarial; 2. Mendelssohn-B. F. a) »Trei cântece poporale,« b) »Cântul ciocărticiei,« corul reuniunei române de cântări; 3. Kreutzer C. »Arie« pentru sopran din »O nópte în Granada,« 4. Mendelssohn-B F. »Aș vré ca durerile mele...« duet pentru tenor și bas; 5. a) Pfeil H. »Diua a apus,« b) Attenhofer C. »Gretelcin,« corul seminarial; 6. Dima G. a) »Fântână cu trei isvóre,« b) »Remăi sănătósă,« corul reuniunii; 7. Trei cântece pentru alt: a) Dima G. »Eu simt a ta suflare,« b) Beethoven L. v. »Nu secați lacrimi...« c) Schumann R. »Nimlea se spăiméntă,« 8. a) Bönicke H. »Die versunkene Krone,« b) Dima G. »Hai în horă de-a juca,« corul seminarial; 9. Doue cântece pentru bas: a) Beethoven L. v. »Cântec de jertfă,« b) Holstein F. v. »Sorióra,« 10. Dima G. »Mugur mugurel...« solo de bas și cor, corul seminarial. 11. Kretzer C. »Finalul actului I« din Opera »O nópte în Granada,« corul reuniunei. Atât corurile, căt solurile dómnelor Agnes Brote și Maria Crișan, a dlui Isaia Popa și duetul dsale cu dl G. Pop au avut mare succes. A fost mult aplaudat și bravul diriginte, dl G. Dima.

Concert în Bocșa-montană. La 11 iulie n. se va da la Bocșa-montană un concert în sala otelului »Cerbul de aur,« în folosul corului vocal care se în-

ființeză. Programa concertului: »Calcă Române,« de T. Georgescu, executat de corul bărbătesc; »Nu me uită,« de E. Popescu, executată de corul micst; »Hora Severinului,« quartet de Wiest, cântat de corul bărbătesc; »Stéua visurilor mele,« romanță, executată de dra Maria Telescu; »Doină doiniță,« quartet cu solo, de Vorobchievici, cântat de corul bărbătesc; »La iubita mea,« barcarola, de D. Georgescu, execut. de dl Al. Diaconovici; »Erna,« quartet de Porumbescu, cântat de corul bărbătesc; »Sus opincă!« de I. Vidu, cântată de cor. După concert va urma petrecere cu dans.

Corul studenților români din Cluj a ținut la 30 junie n. o ședință solemnă în casina inteligenței române de acolo, după următorul program: 1. »Cuvânt de deschidere,« rostit de Valeriu Abui stud. de cl. VIII. 2. »Colo 'n depărtare« quartet de Silcher, intonat de corul vocal. 3. »Rămas bun dela Ardeal,« poezie de Iosif Vulcan, declamată de Clemente Barbul stud. de cl. VII. 4. »Dorinna Bella« de I. Weiss, executată pe violină de Alesandru Bohățel, stud. de cl. VI. 5. »O călătorie către Sec« descriere cetită de autorul Iuliu Bacociu, stud. de cl. VII. 6. »Dorul« poezie de Blarenberg, melodie de C. N. Sufiu, cântată de dra Marița Nasta. 7. »Rolul femeii în viața socială« disertațiune cetită de autorul Valeriu Abui, stud. de cl. VIII. 8. »Te iubesc« poezie de T. Șerbănescu, muzica de V. Humpel, cântată de Ioan Pop sen., stud. de cl. VIII, acompaniat pe violină de Alesandru Bohățel, stud. de cl. VI. 9. »Deșteptarea României« poezie de V. Alesandri, declamată de dra Măriora Lăpustean. 10. »Alpen Horn« de I. Weiss, executată pe violină de Mihail Bohățel, stud. de cl. V. 11. »Rosandra« poezie de D. Bolintinean, declamată de Valeriu Abui, stud. de cl. VIII. 12. »Marș național« intonat de corul vocal. 13. »Vorbire de închidere,« rostită de Victor Ancean, stud. de cl. VII.

Teatrul Național din București. Impresa operei pentru erna viitoare, scrie »Românul« s'a dat dlui Serghiadi; se va face o combinațiune prin care și artiștii români vor cânta. Impresariul se obligă a face să cânte cu trupa italo-română o operă română pe stagiune.

Dra Elena Teodorini la Londra urmăzează cu succes debutul seu. »Times« scrie: »Dra Teodorini ne-a dat o minunată reprezentare a »Giocondei«. Identificându-se în totul cu caracterul eroinei, a jucat de minune și a cântat cu o căldură extraordinară și cu un simțământ pasionat. În duetul final cu Laura, și în scena finală, dra Teodorini a dovedit că e o mare tragediană și a provocat în public un entusiasm nedescriptibil.« Diarul »The Globe« scrie acestea: Dra Teodorini a fost superbă în »Gioconda« și a dovedit, că posedă o putere dramatică egalată numai de puține artiste. Proverbul »Ars est celare artea« a fost ilustrat în scenele cu mumă-sa orbă. La Cieca în duetele cu Laura și Enzo și îngrozitoarea luptă de emoțiuni din marea scenă finală, dra Teodorini a fost în aceste scene, și putem dice, în într-o operă, cu totul identificată cu rolul ei, așa încât îți vine să crezi cu adevărat, că Gioconda se află înaintea publicului. Uneori vocea dșorei Teodorini pare a fi cam ostentă, dar în regulă generală e la înălțimea tuturor așteptărilor, notele ei sunt de o calitate superioară și când e vorba de declamațiune pasionată și de pathos duos, dra Teodorini e stăpână absolută pe simpatiile publicului, a căruia atenție susținută și aplauze entusiaste dovedesc, că densusul o consideră drept o adevărată mare artistă.« Un alt diar, »The Morning Post« se exprimă astfel: Dra Teodorini a fost escelentă în »Hugenoți,« în »Gioconda« dsa a fost superioară. Jocul ei e puternic și plin de pasiune; nu e vorbă, și muzica e mai potrivită cu glasul și stilul ei; în »Gio-

conda« talentul trei Teodorini găsește un câmp larg pentru a se desfășura. Publicul londonez a confirmat în mod spontan verdictul pronunțat de publicul din Madrid.« Pe de altă parte »Figaro« dela 23 junie, într'o corespondință, ce primește din Londra, publică următoarele: »La teatrul dela Covent-Garden. »Gioconda« de Ponchielli a servit de al doile debut pentru dra Teodorini. Trebuie să mărturisesc, că nu-mi place de loc acésta operă, în care numai finalul din actul al treile și actul al patrule întreg au o valoare ărecare. În actul al patrule, dra Teodorini a devedit, că e tot atât de mare cantatrice, pe cât e de mare actriță, și dēnsa a întrecut toate speranțele, pe cari puteau să le nutrească amicii ei. Putem spune fără a esagera, că dra Teodorini este una din cele mai bune, decât nu cea mai bună soprano-dramatică, pe care să o fi auzit de mult timp.«

Comitetul teatral din Iași publică spre știința celor interesați, că toți domni și dōmnele ce doresc a se inscrie fie ca societari, fie ca gagiști seu elevi pentru stagiunea anului 1886—1887 să-și facă declarațiunile dlor conform art. 2, 3 și 7 din regulamentul teatrelor, depunēdu-le la cancelaria comitetului până în ziua de 15 august 1886.

Erăș un talent perdut pentru scena română! La 30 junie s'a ținut la conservatorul din Viena concursul absolventelor școlei dramatice. Printre premiate se găsește și o româncă, dra Nina Banciu din România, care a obținut premiul al doile. Dsa a și fost angagiată la teatrul din Heidelberg.

C e e n o u ?

Sciri personale. *Maj. Sa Regele* a dăruit câte o sută de florini pentru edificarea școlilor române gr. cat. din satele Corni și Ciuta în Sclagiu. — *Dl Vasile Alesandri*, ministru la Paris al României, a obținut un concediu. — *Dl T. Maiorescu* s'a dus cu familia sa la băi în Germania; spre acest scop regina României a acordat un concediu de douē luni dșorei de onōre Livia Maiorescu, fiica dlui T. Maiorescu. — *Familia Mocioni și Gall* au depus douē cununi de flori pe mormēntul nemuritorului mitropolit Andrei br. de Șaguna în Reșinar. — *Dl baron de Krohn* din Germania, cercetând minele sale de aur din Măgura, comitatul Hunedōra, a dăruit bisericeii române gr. or. de acolo 325 mărci. — *Dl Aurel Demian* a fost promovat la 3 julie de către universitatea din Viena la gradul de doctor în medicina universală. — *Dra Octavia Stolojan*, absolventă de pedagogie, a propus cu mare succes limba română în mănăstirea călugărițelor r. e. din Lugos. — *Dl I. G. Banciu*, căpitan de cl. I. din regimentul de infanterie nr. 64, a trecut în pensiune.

Hymen. *Dl Coriolan Ardelean*, profesor gimnazial în Beiuș, la 12 I. e. n. va serbă acolo cununia sa cu domnișōra Florica Pallady, fiica dlui Antoniu Pallady paroc gr. cat. în Feniș lângă Beiuș.

Asociațiunea transilvană va ține adunarea sa generală în anul acesta în orașul Alba-Iulia, unde a fost chemată în anul trecut la adunarea din Gherla. Adunarea se va deschide la 8 august st. n. sub presiul dlui vice-președinte Iacob Bologa. — Adaugăm aici, că în ședința din urmă a comitetului comisiunea esmisă în afacerile de zidire și de reparaturi la edificiul casei asociațiunii, aduse la cunoștință, că începēdu-se reparaturile la casa asociațiunii, s'a constatat defectuositatea plafondurilor din parterre spre etagiul prim la odăile dinspre stradă și trebuința de a fi înlocuite prin construcțiune nouă. Totodată presiintă un preliminar de spese pentru executarea acestor nouē reparaturi cu suma de 807 fl. 50 cr.. Comitetul

admițând necesitatea construirii de nou a plafondu-
rilor, primi preliminarul de spese cu 807 fl. 50 cr.
după detragerea rabatului de 10% stabilit în con-
tractul pentru celelalte reparaturi, însărcinând pe
arhitectul, care eșecută reparaturile și cu eșecutarea
acestei lucrări. — În ședința precedentă s'a anunțat.
că dl avocat Andrei Cosma din Supurul-de-sus a
trimis suma de 665 fl. încasați din remasul după
repositul preot gr. cat. Ioan Conț din Giuracuta și
testați Asociațiunii pentru crearea unei stipendii. —
Derpărământul VII va ține adunarea sa generală la
1 august în Câmpeni, sub predidiul dlui director Ge-
rasim Candrea.

Bugetul școlii române de fete în Sibiiu a Asso-
ciațiunii transilvane s'a preliminar astfel de către
comitetul Asociațiunii: a) Salariile profesorilor cu
câte 700 fl. v. a. și 150 fl. bani de cuartir; b) sala-
riile profesorelor cu câte 400 fl. pe lângă întreaga in-
treținere în internatul școlii; c) ca adaus la salariul
directorului și la bani de cuartir 150 fl. v. a. ér ca
adaus la salariul directoarei 100 fl. v. a.; d) pausal
de cancelarie, procurări de mijloce de învățământ și
spese ordinare mai ales pentru obiecte facultative
550 fl.; e) pentru personalul ajutător întreg 640 fl. v.
a.; f) pentru întreținerea a 60 eleve în internat și a
profesorelor și personalului ajutător cu toate cele tre-
buințioase și spese neprevădute în suma de 8410 fl.
v. a. În total suma de 12560 fl. v. a. Pentru acop-
erirea acestor cheltueli se stabilesc: a) taese dela
60 eleve din internat pentru 10 luni a 22 fl. v. a.
dimpună cu didactul 13200 fl.; b) dela 20 eleve
esterne didactul de câte 2 fl. pe lună și persoană 400 fl.;
c) taca de înmatriculare dela 80 eleve a 2 fl. 160 fl.
În total 13.760 fl. Remânând un rest în favorul fon-
dului de 1200 fl. v. a.

Congresul din Sibiiu al bisericii gr. or. române
a mai hotărât, la propunerea dlui Ioan cav. de Puș-
cariu, că se pot alege represintanți ai unui cerc elec-
toral, în sinodele protopresbiterale, și persoane cari
nu sânt înscrise în lista alegătorilor a unei parohii
din acel protopresbiterat. Instituțiunea învățătoreselor,
la propunerea dlui Leontin Simonescu, s'a recomandat
deosebitei atențiuni a eparhiilor. S'a însărcinat con-
sistoriul mitropolitan să se adreseze către ministrul
de culte cu o represintatiune, în cauza posibilității
de a se ține regulat congresele; congresul present
fiind ordinar, periodul lui se încheie în 30 septembrie
1887. Din raportul comisiunii financiare, presintat
dl Eugen Brote, s'a constatat, că întreaga avere a mi-
tropoliei gr. or. române din Ungaria și Transilvania
represintă suma de aproape 12 milioane florini v. a. În
privința afacerii ajutorului de stat, aprețind pașii
archidiecesei, congresul alege din sinul seu o deputa-
țiune de 9 membri, care are să se pună cu guvernul
în înțelegere pentru stabilirea unui modus vivendi în
privința ajutorului de stat. În această deputațiune se
aleg: Înalt Prsșfinția Sa mitropolitul Miron Roman.
Prsșfințiile Lor episcopii Ioan Popasu dela Caransebeș
și Ioan Mețan dela Arad. Iac. Bologna, cav. de Puș-
cariu, Atan. Cîmponeriu, dr. Iosif Gall, Ier. Beleş și
George Szerb. Congresul s'a închis mercuri.

Epilogul turburărilor din Cluș, înscenate cu doi
ani în urmă de către studenții universitari maghiari
de acolo, a urmat dălele trecute. Profesorul de limba
și literatura română dela universitatea din Cluș, dl
dr. Grigoriu Silași, fiind pus de doi ani în disponi-
bilitate, acuma ministrul de culte l'a pensionat defi-
nitiv și 'n locul lui a numit pe dl Moldovan Gergely.

Junialul român din Bistrița, arangiat cu șco-

larii de învățătorul Teofil Georgescu, la 20 iunie, a
reușit bine, căci afară de tinerime s'au adunat și pă-
rinții și alți români și filoromâni. Intre ceilalți au
fost de față și dnii: deputatul dr. Iosif Gall, judecă-
torul Vasile Ranta Buticescu, advocații Dănilă Lica,
Gavrilă Man, protopopul Alesandru Silași, mai mulți
oficieri și alții. În o grupă jucă tinerimea școlară,
în alta cei mai mari. Aici 13 tineri jucară și »Călu-
șerul» și »Bătuta.« Dintre dame se însemnă urmă-
toarele domnișore: Laura Ranta Buticescu, Aurelia
Silași, Maria și Elena Morariu, surorile Vărărean, Elena
Dombradi, Silvia Crăciun, Maria Pop.

O serbătoare românească în Sătmar. Români
din părțile sătmarene se intruniră la 20 iunie n. în
comuna Sișești, să asiste la serbarea pentru sfin-
țirea petrei fundamentale a bisericii de acolo, care
se clădește la stăruința zelosului preot dr. Vasiliu
Lucaciu. La actul sfințirii a pontificat protopopul
Alesandru Erdős din Rața, ca delegat al consisto-
riului din Gherla, fiind de față un numer mare de
popor și inteligență; o sațră cu scânduri acoperită a
servit drept capelă unde s'a ținut serviciul divin, la
care au asistat preoți mulți din diecesa Gherlei și a
Orăzii-mari: ér corul teologilor, compus din tinerii
absolvenți, Corneliu Gitta, Aurelia Pelle, Constantin
Lucaciu, Ioan Doboși și Ludovic Pop au oșecutat cân-
tările și protopopul din pomii Augustin Pelle a rostit
cuvântarea ocașională. La doue ore urmă banchetul,
în pavilionul arangiat pentru acest scop, unde musica
lui Nuțu din Șomeuta-mare a înveselit spiritele; au
luat parte peste o sută de inși din inteligența din
impregiurime, din care se amintese dnii George Pop
din Băsești, Andrei Medan și Vas. Dragoș din Șomeuta,
Florian Cocian din Ceh, Ștefan Galea din Cluș. După
banchet urmă petrecerea poporală, ér s'era balul la
lampione. S'au jucat Șomeșana și Lugosăna și alte
danțuri. Dintre dame se amintese duele Paulina Lu-
caciu n. Serbacu, Leona Medan, Carolina Pop n.
Barsean, Berinda, Elena Serbacu n. Rednic, Rosa
Iernea, Constin, Barbul, Ceonța, Cherecheș, Pop,
Lupan și dșorele Elena Berinde, Lucia Pelle, Irina și
Maria Tirsan, Maria Iernea, Maria și Irina Brancovean,
Laura Pop, Ludovica Zoicaș, Elisa Grigor, Nina Pop,
Elena Szabó, Maria Barbul, Amalia Pop. Ospeții s'au
despărțit vesel, dându-și cuvântul a se întelni din nou
la adunarea din Șomeuta a societății pentru fond de
teatru român.

Călințarul săptămănei.

Țiua s'ept.	Călințarul vechiu	Călinț nou
	Dum. 4-a d. Rosalii Mat. c. 8, gl. 3, st. 4.	
Duminecă	29 (+) SS. A. Pet. și Pan.	11 Piu Pap.
Luni	30 (+) Sob. SS. Apostoli	12 Enrie
Mărti	1 SS. Cosma și Damian	13 Margareta
Mercuri	2 Vestm'ent. Preacuratei	14 Bonavent.
Joi	3 Mucenicul Iachint	15 Împ'ur. Ap.
Vineri	4 P. Andreiu Ar. Crit.	16 Rut
Sămbătă	5 P. Atan. dela Aton	17 Alexie

**Cu numerul acesta se 'ncheie semestrul
jan.—iunie.** Rugăm pe aceia, a căror abonamente espiră
acuma, să binevoiescă a le înnoi de timpuriu, căci abona-
mentele neplătite regulat ne 'ngreun'eză mult. Cei ce nu
mai vor să fie abonați, sânt rugați a ne avisă prin co-
respundința postală seu a ne înnapoiă nrl viitor.

Proprietar, redactor respundător și editor: **IOSIF VULCAN.**

Cu tipariul lui Otto Hugel în Oradea-mare.